

<http://maxminus.weebly.com>

DIOGEN
pro kultura magazin pro culture magazine

<http://diogen.weebly.com>

Creăție

.lumea fost-a zidită din păduri de lacrimi
de pe genele lui Dumnezeu pogorâte
din fiecare lacrimă au curs
una câte una
inimile noastre
mirosind a viață
.Adam a mușcat sînul Evei sorbind otrava primului țipăt
.de pe paginile buzelor Evei
s-au desprins
înmugurite deja a umbre ura. suferința.
Dumnezeu
a răsădit
zîmbetul ei
în fiecare umbră
pe fiiece obraz al fructelor
.primăvara
a acceptat oamenii

pădurile

și-au primit animalele

.zorii

au izbucnit de sub pleoapele cerului

.cerul

- umil cerșetor de îngeri

a căpătat dimensiuni încărcate de amărăciune

.minunile

au devenit vînat

zeii

au fugit prin ferestrele sufletelor

.vîntul curge prin venele lumii

pe care plutesc lacrimile

începuturilor

cu petalele răsfirate peste aripile îngerilor

deschise a rugă

ultimul lui portret

la moartea tatălui meu

Umbra rezemată de perete

față în față cu trupul zugrăvit

în infinite fațetele strigătului - ospăț al durerii stăpîină

Ochii trimit cu disperare durerea pe mîinile crispate

care se feresc din calea cuvintelor

Fereastra

mîngîiată pînă la sînge de palmele soarelui

respiră lumina

Palmele

care altădată mîngîiau fuga spre dragoste-a sînilor femeii

azi

cu greu opresc din goană respirația - amuletă a vieții

Lumea abisului își începe zidirea în inima lui

dăruind-o cu miraj de paradis

refugiu din calea spaimei

Umbra se cufundă lin lepădîndu-se de simțuri

dincolo de dorință în rugă și amintire

încă o poveste de dragoste care nu s-a mai născut

.femeia mă privea printre coastele orașului care ne înghițise pe toți

cu ochii aceia în care adunase toată culoarea pădurilor

am invitat-o să ne plimbăm pe câmpia din amintirile mele cu tata

unde plouă cu cântece și broaștele se descompun în flori

și păsările împrăștie culorile peste tot

.privirile ei stăteau ca o pasăre pe umerii mei
stătea încurcată în holul alegerilor importante

- în spatele meu cineva strigă .pleca cu mașina lui veche
la plimbare printre viețile celorlalți .pe noptiera vecinei
de peste drum doarme de câțiva ani o biblie –

rochia lunii e tivită cu vreo doi nori pufoși
stelele sunt niște balerine care țopăie deasupra tuturor vânturilor

o naștere se imprimă în clipa asta pe obrazul nopții
o mamă fericită plânge hrănindu-și mintea cu lacrimi
urmele oamenilor hrănesc strada hulpavă .ce vrei, așa e în oraș
doi vechi comuniști plâng după „înainte”
un isteric își acoperă ochii de prea multă ură

orașul vânează suflete în noaptea destrămată ca o pânză veche
aici unde toți se prefac că știu dacă există Dumnezeu

coastele orașului se umflă a somn

e noapte

.privirile ei cad împreună cu noul în balta de peste drum

încă o poveste de dragoste care nu s-a mai născut

învățăturile străinului către fiul său pe care l-a vîndut

povestea rătăcită printre dinții serii se așterne printre noi
e despre un copil vîndut pe 30 de cuvinte
despre-un străin adus de glasul ierbii nici vii și nici moarte
pe buzele unei femei uitată de dorință, pe care cresc crini

cineva golise lumea de bărbații pe care i-ar fi putut iubi
din ce în ce mai lent singurătatea valsa cu nopțile ei

actorii-spectatori erau și filosofi
lucrînd la prezența ei
păreau a fi chiar ce jucau/ crini străini
pe scena ca un cerc preaplin cu iluzii și surogate de real

cînd am plecat
povestea a rămas pe drumul răstignit peste singurătatea serii
acolo unde mușenia șterge orice iluzie
doar străinul așteaptă de vorbe părăsit să-i crească fiul
la colțul unei zile păstrată numai pentru asta

despre iluzie și discrepanță

pașii mei mă urmăresc ca niște beduini care caută oaza
la celălalt capăt al unui peisaj amintirile șed la o bîrfă
- mă doresc îngenuncheat pe picioarele celui care am fost
ori
doar rîd de mine ca niște nebune –
după fiecare colț de clipă o prietenie mă așteaptă
știind că nu va întîlni nicicînd
sufletele lumilor în care n-am fost se leapădă de mine
iubire cu iubire
vînzîndu-mi liniile trupului
cele mai abstracte răspunsuri îmi împietresc în oase

cineva mi-a spus cu hotărîre că eu chiar trăiesc
am alocate persoane cu care să mă laud că trăiesc
zile pe care să le aștept
ca un măr la marginea pustiului
iubiri
lacrimi pășind din început în început
pe care să le sorb
cuvinte pe care să le arunc ca pe zaruri
în colțurile întîmplărilor cu mine

într-o zi cu pielea întinsă

la un sfârșit de metaforă iluzia șade cu picioarele în gol

bălăcindu-se

în orele care se sărută-ntre ele

în albastrul complicat care e ziua asta plină de întâmplări

o Doamne

poate chiar exist

?

.a murit într-o zi cu miros de proaspăt

și cu flori ciugulindu-și culorile din apele răsăritului

buburuze vânzându-și la bursă punctele negre

păsări care se hrănesc cu flacăra soarelui

ceilalți nu știau

unul scria despre iubiri pe care nu le va avea niciodată

doi bancheri hotărau cum vom muri de foame la anul

unde va suna un telefon .o femeie dădea papucii unuia

pe oricine atingea amintirea lui

devenea hrana trecutului

parcă natura alerga invers sau mi se părea

crucile din cimitir însemnau de acum și numele lui

deprinderile înseamnă amintiri boante și uitare

lângă mine curg părăsite poveștile vieților celor care s-au stins

acum îmi amintesc de Shakespeare .de femeia cu ochii vineți de frică

în rai sfinții ronțăie merele din mărul *acela*

de care nimeni nu se mai ocupă nici lui Adam nu-i mai pasă de Eva

parte din oamenii care zi de zi au trecut prin mine

îl așteaptă deja *dincolo*

.a murit într-o zi cu miros de proaspăt

n-a mai dăruit nimănui nimic.

nu mai exista,

!

! tuturor le dăruiesc iertare. .începând cu mine

care nu am înțeles cum trece viața și te obișnuiești cu moartea

fiecărei zile. Ie ca și cum sfârșitul ți-ar fi clar ca un izvor

al altuia închis în spatele zăbrelelor
fabricate din fotografii/ amintiri/ renunțări

deschid albumul cu zile care au plecat

.ochii

din fotografiile celor care s-au dus „dincolo” mă privesc

disperați

.de când am înțeles asta fiecare pas al celor din jur ascunde

un secret

privesc uneori sub tălpile fiecărei secunde căutând

înțelesuri

.apoi privesc în poem ca-ntr-o noapte fără lună și stele

care mă ademenește cu parfumul întunericului lui

.dimineața când sorb dorul de viață din ochii tăi

liniștea vine către mine pe o mie de drumuri .curge dintr-o mie de inimi

toate ale tale

.undeva

la un etaj uitat al vieții mele năimită ca un bloc s-a trezit pasărea fericirii

.nu mai sunt mulțumit de mine

astfel

!tuturor le dăruiesc iertare. .începând cu mine

care nu am înțeles cum trece viața și te obișnuiești cu moartea

fiecărei zile. !dinspre țărmul iubirii vine răspunsul

iubirii ascunsă în inimile noastre

azi când lumea toată iubește

urăște

plânge

speră

prin televizor

orașul

.orașul seamănă cu arca lui Noe .doar că animalele sunt ucise

unul câte unul. .pe câmpul plin de inimi singure ară pluguri

trase de bani

și-n brazdă se aruncă sentințe

.într-un bloc zace cuprinsul cărții vieții tale

.noaptea fața lunii pare un felinar care nu mai luminează nimic

în orașul în care în loc de flori cresc blocuri și sârmă

umbrela o iau înaintea oamenilor .grăbite

se culcă în amintirile cu pomi și iarbă. . noaptea mi se așază

pe genunchi

.alături de fiecare din noi

noaptea

doarme câte o renunțare

.gândurile dorm atârinate de pereți până către zori

jumătate carne jumătate gânduri
toată noaptea bem sângele Domnului
cot la cot cu ochii celor plecați
cu luntrea lui Caron

jumătate carne jumătate renunțări
așteptăm dimineața
când ne vom scoate din nou inima din piept
o vom înclua-o în zâmbetul copiilor
ne vom lăsa înghițiți de oraș

.afară
pământul
întins sub asfalt
așteaptă înmormântarea,

Penitență

Pe drum țipetele unei căprioare
se împrăștie în vântul serii
o mașină strivește lacrima unei flori risipită în colb
cocorii părăsesc alene ziua asta

pe prispa serii, îmi las ca semn încălțările
deasupra lor veghează îngerul meu din copilărie
mirat că mi-am amintit de el
cerne printre degete frânturi din viața mea
trăsni, abateri, greșeli
cobor cu tălpile pe dealul vieții
înapoi către ziua în care
toți ai mei erau fericiți și trăiau
bășicile-zile de pe tălpile mele se sparg
una câte una
aruncând înapoi în uitare chipurile lor
îngerul mă privește trist
în palmele mele
întunericul prinde contur
păcatele fărâmate între dinții clipei se colorează în negru
ca și vinile mele de care știam au ba
îmbrobodit în marama serii
Domnul mă așteaptă cât plâng

Toamna la Suhuleț¹

dintr-o dată
cerul e văduvit de legătura cu pământul

¹ Sat în județul Iași.

tristețile curg în nesfârșitele ploii
cuibărindu-se în oasele serii
prunii se învelesc în crengile pline de rod
fiecare casă e singură
fiecare om e ascuns în amintirile retezate în jumătăți
ca niște vieți curmate în deznădejde
dealul e construit din tăcere

razele soarelui se zbat sub un nor
Sfântul Gheorghe coboară din icoana veche
se lasă bătrânește pe prispă
așteaptă
îngemănat cu viața veșnică
parcă ține satul în palmă
ploile se târăsc în sus către ceruri
glasul mamei răzbate din râul iubirii către mine
stau plecat ca un gând răsădit întru rugăciune
am uitat de mine și de soare și de pruni și de sat

văzduhul de sticlă
se lasă greu peste degetele mamaiei
țesute din fir de veșnicie
acum înțeleg
că visam

http://maxminus.weebly.com	DIOGEN pro kultura magazin pro culture magazine
 MAXMINUS DRUGI PRVOG ELEKTRONSKOG ČASOPISA ZA POLITIČKU SATIRU, HUMOR, KARIKATURU I STRIP NA BALKANU	http://diogen.weebly.com

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>

DO NOT COPY